

[Sønderup.]

kommet til at spille en aftagende rolle. Jeg synes, det er et forhold, man i høj grad må tage med i vurderingen af den slags ting. Og de anker og betænkeligheder, der blev fremført overfor Kristeligt dansk Fællesforbund og lignende kasser, gående ud på, at man ikke skulle kunne føre den fornødne kontrol, har ikke nogen overbevisende kraft overfor mig, fordi der såvidt mig bekendt ikke foreligger noget fra den tid, Kristeligt dansk Fællesforbund har eksisteret, om, at forbundet ikke skulle kunne øve kontrol i lige så stor udstrækning som de store kasser.

Nu siger man yderligere, at det medlems-tal, der står bag Kristeligt dansk Fællesforbund, er så lille, at man ikke behøver at tage synderligt hensyn til det. Jeg synes, en sådan betragtning er forkert, for det må dog være sådan i vort samfund, at lidt også har ret, og hvis man vil følge den tankebane, kan jeg iøvrigt ikke forstå de store betænkeligheder, der er kommet til orde, for hvis man vurderer det sådan, at kassen ikke vil få noget synderligt omfang, er der ikke grund til at omgærde den med så stor bekymring og så megen betænkelighed.

Det er muligt, at det på forskellig vis kan give anledning til vanskeligheder og til et vist administrationsbesvær, at man nu får en ny særpræget kasse, men vi plejer jo ikke på noget som helst andet område at lade en afgørelse bero på, om den medfører et større eller mindre administrationsbesvær. I hvert fald tror jeg man kan sige, at forholdene nu om dage i den henseende er så udbyggede, at det ikke kan spille så forfærdelig stor rolle, om man her får lidt mere eller lidt mindre.

Som sagt, jeg finder ikke, at de anker og de betænkeligheder, som fra den højtærede ministers side blev gjort gældende, har en sådan vægt, at de kan begrunde, at man skulle afholde sig fra at vedtage det forslag, som vi her i dag har til behandling. Jeg skal derfor rent foreløbigt indskrænke mig til at gentage den anbefaling, som jeg for nogle få dage siden i forbindelse med lovforslagets forelæggelse fremsatte, og jeg vil gerne opfordre til, at man fra alle sider går ind i en fordomsfri overvejelse af hele det problem, det her drejer sig om. Jeg synes, at den smålighed, der til dato har været udvist i denne forbindelse, skulle vi se at komme bort fra, og derfor vil jeg opfordre til, at man fra alle sider går ind i en realitetsdrøftelse under det udvalgsarbejde, som jeg håber kommer til at påfølge den behandling, som vi i dag er i færd med at foretage.

Arbejdsministeren (Marius Sørensen):

Jeg undlod ved mit første indlæg at nævne noget om det, der er anledningen til dette forslags fremkomst; men da den ærede ordfører for forslagsstillerne nu har været ret stærkt inde på det, anser jeg det for praktisk af hensyn til den diskussion, som vil følge, at jeg nu straks giver udtryk for de synspunkter, som må anlægges i forbindelse med spørgsmålet om disse fem klitarbejdere oppe fra Thy.

Jeg vil gerne sige herom, at det princip, at arbejdsløshedsforsikrede bør have fortrinnsret ved offentlige eller offentligt støttede arbejder, er ikke noget nyt. Det er første gang udtalt i lov af 29. april 1913 om arbejdsanvisning. Det hedder her, at ved anvisning af ledige pladser skal arbejdsanvisningskontoret, når der findes flere lige kvalificerede arbejdssøgende, fortrinnsvis anviser plads til medlemmer af anerkendte arbejdsløshedskasser.

Da loven om arbejdsanvisning i 1921 blev arbejdet sammen med arbejdsløshedsloven, fulgte denne bestemmelse med, og den findes nu i arbejdsløshedslovens § 4, stk. 5.

Der er også på anden måde fra statens side givet udtryk for dette princip. Det er således allerede i en bekendtgørelse af 1. februar 1922 om nødhjælpsarbejder, underskrevet af daværende indenrigsminister Krag, udtalt, at ved arbejdsanvisningskontorenes anvisning skal der indenfor flere lige kvalificerede arbejdssøgende fortrinnsvis anvises arbejde til medlemmer af anerkendte arbejdsløshedskasser, og indenfor disse skal der atter fortrinnsvis henvises familieforsørgere og arbejdere, der har været uden beskæftigelse i lang tid.

Lignende udtalelser findes i senere lovgivning. Da der i 1933 blev spørgsmål om at udsende et cirkulære fra statsministeriet med henstilling til statsmyndigheder og kommuner om at yde tarifmæssige lønninger m. v., var det derfor ganske naturligt, at socialminister Steineke foreslog, at der i samme cirkulære blev udtalt en henstilling om at give familieforsørgere og sådanne, som har forsikret sig mod arbejdsløshed, en fortrinnsret ved antagelse til arbejde for stat eller kommune.

Statsministeriet optog denne henstilling i cirkulære af 7. juni 1933, og den blev ganske naturligt medtaget også i cirkulæret af 28. februar 1935, der indskærpede 1933-cirkulæret.

Da statsanerkendelsen af kristelig arbejdsløshedskasse pr. 1. april 1938 skulle bortfalde, opstod endvidere spørgsmålet om, hvad der nærmere lå i udtrykket: „forsikret